

Istanbul'da bir fabrika
Fabrikayı ben koymadım oraya
Ben diyorum ki size
Istanbul'da bir fabrika

Fabrikayı işçiler çalıştırır
İşçileri bir milyoner
Ben diyorum ki size
Fabrikayı işçiler çalıştırır.

Grev gittikçe büyüyor
Grevi ben istemiyorum
Ben diyorum ki size
Grev gittikçe büyüyor.

Bini boşaldıkça biri doluyor
Binini ben boşaltmıyorum
Ben diyorum ki size
Bini boşaldıkça biri doluyor.

Bu düzen beyler düzeni
Bu düzeni ben yapmadım
Ben diyorum ki size
Bu düzen beyler düzeni.

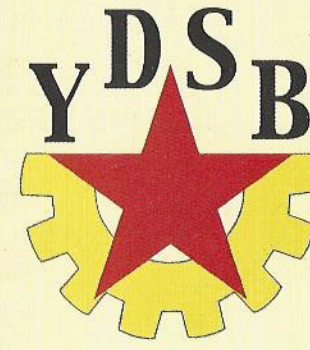
Ortalık gitgide karışıyor
Ortalığı karıştıran ben değilim
Ben diyorum ki size
Ortalık gitgide karışıyor.

Bir gün kıyamet koparsa
Kıyamet kopsun istemiyorum
Ben diyorum ki size
Bir gün kıyamet koparsa.

Gençler kuytularda öpüşüyorlar
Marulun vakti geçti
Şimdi karpuzlar kızaracak
Ardından fındık fıstık
Ardından ayva

Ayvayı sarartan ben değilim
Ben diyorum ki size
Gençler kuytularda öpüşüyorlar
Ayva vakti.

Hasan Hüseyin KORKMAZGİL

yeni demokratik sendikal birlik

Yıl: 1 Sayı: 1 Fiyatı: 50 Kuruş

KASIM 2010

TEKEL'DEN UPS'YE DİRENİŞ SÜRÜYOR!

GÜNCEL

Saldırılar
Örgütlü
Mücadeleyle
Göğüslenebilir

Sayfa 2

İŞÇİ HAKLARI

İşe Başlarken
Dikkat Edilecek
Hususlar

Sayfa 5

HALK SAĞLIĞI

Sağlıkta
Dönüşüm (!)
Devam Ediyor

Sayfa 7

MÜCADELE TARİHİ

Ekim Devrimi
ve Öğrettikleri

Sayfa 8

TÜM BEL-SEN

İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri KILICI sürgün edildi!

TÜM BEL-SEN İstanbul 1 no'lu Şube Başkanı Kadri KILICI, 12 Eylül'de yapılan referandumun ertesi günü (13 Eylül 2010) Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'na sürgün edildi.

Konuya ilişkin 17 Eylül'de Fatih Belediyesi önünde yapılan basın açıklamasında sık sık, "Sürgünler geri alınsın", "Baskılar, sürgünler bizi yıldıramaz" sloganları atıldı. Sendika üyeleri ve destekçi kurumlar adına basın açıklamasını TÜM BEL-SEN Genel Başkanı Vicdan Baykara yaptı. Baykara, "Eminönü Belediyesi'nin katılımıyla 700'e çıkan çalışan sayısına karşılık, 18 olan servis sayısı, artırılması gerekirken, 4'e düşürülerek kamu emekçileri mağdur edilmiştir. Zabita kadrosunda çalıştırılan arkadaşların çalışma koşulları zorlaştırılmış, can güvenlikleri olmayacak bir şekilde, gece yarlarına kadar sokaklarda saldırıya maruz kalacak yerlerde görevlendirme yapılmıştır. Mühendisler, kadrosu dışında pazarda vasıfsız bir çalışan gibi görevlendirilmiştir."

Kılıcı'ya yapılan gözdağıdır

Fatih Belediyesi'nde yaşanan sıkıntılara müdahale ettiği, sendikaya bildirdiği için Kılıcı'nın saldırılara maruz kaldığını dile getiren Baykara, bu baskıların temelde sendikaya, sendikal mücadeleye yönelik yapılmış bir saldırı olduğunu ifade etti. Baykara'nın ardından söz alan KESK Genel Sekreteri Emir Ali Şimşek, Kılıcı'ya yapılanın sadece bir görevlendirilme olmadığını belirterek: "Böyle uygulamalarla da yandaş sendikalar güçlendirilmektedir." dedi.

Mücadele sürecek

Şimşek'ten sonra söz alan Kılıcı ise: "Yaşamın her alanında AKP'nin antidemokratik uygulamaları ile karşı karşıyayız. Bu sürgünü yapanlar şunu bilmeli ki mücadeleyi asla engelleyemeyecekler. Mücadelemizin artacağını iyi bilmelidirler." Açıklamaya, KESK, DİSK, BDP, ESP, EMEP temsilcilerinin yanı sıra Demokratik Haklar Federasyonu ve İstanbul Şubeler Platformu da destek verdi.

Parmak izi uygulaması başlatılmak isteniyor

KILICI'nın sürgün edilmesinden hemen sonra belediye bünyesinde çalışanlara yapılan bildirimlerle parmak izi toplanılmaya başlandı. İşe giriş ve çıkışlarda parmak izi uygulamasının başlatılmak istenmesi üzerine harekete geçen Şube Yöneticileri bunun Anayasa ve İnsan Haklarına aykırı olduğunu, en son Hatay İdare Mahkemesinin Tarım İl Müdürlüğü personelinin işe geliş ve gidişte parmak izi vermesi uygulamasını yasalara ve insan haklarına aykırı olduğu gerekçesiyle iptal ettiğini ifade ettiler. Bu sürece ilişkin yasal sürecin başlatıldığı belirtilmektedir.

KARDELEN YAYIMCILIK ÖZEL SAYI, KASIM 2010/1

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ferda Baş

Mahmut Şevketpaşa Mah. Sivas Sok. No:2 Kat:3 Okmeydanı/İSTANBUL

Baskı: Yön Matbaacılık

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi 75/2 B Blok Kat:1 Topkapı/İstanbul

Saldırıları örgütlü mücadeleyle göğüslenebilir

Her tarihi dönemin kendine has zorlukları vardır. Ancak içinden geçtiğimiz dönem gerçekten de işçi ve emekçiler için zor bir dönemdir. Tıpkı kapitalizmin ilk evresinde olduğu gibi zora ve talana dayalı azgın bir sömürü biçimiyle karşı karşıyayız. Büyük patronların sermayelerine sermaye kattığı, işçi ve emekçilerin ise daha da yoksullaştığı bir dönem. Günde 8 saat çalışma kuralının kalktığı, cumartesilerin iş günü olduğu, yarım gün çalışma, ücretsiz izinlerin çoğaldığı, başta tekstil iş kolunda olmak üzere çocuk ve kadınların 12-14 saat çalıştırıldığı ve en önemlisi de iş güvencesinin kalmadığı bir dönem. Ve süreç gösteriyor ki sermaye, bundan sonraki dönemde daha da azgınlaşacak ve dizginlerinden boşalan kâr hırsıyla işçi ve emekçilerin boynuna binmeye devam edecektir.

"Yapılan araştırmalara göre dört kişilik bir ailenin aylık sınırı 800 TL, yoksulluk sınırı ise 2600 TL'dir." deniyor; ama sermaye yetkilileri asgari ücreti 599 TL olarak belirlediler. Yoksulluk sınırı olarak belirlenen miktar ise çok az sayıda ailenin evine giriyor. Demek ki ücretler sıfır işçilerin ölmemesi için belirleniyor.

Bugün ülkemizde 15-20 milyon civarında işsiz var. Sermaye sahipleri bırakın işsizliği çözmeyi bu durumu çalışan işçilere karşı kullanmanın farklı yollarını da bulmuş durumdadır. İşçilerin her hak arama mücadelesinde: "Halinize şükredin, bunu bulamayanlar da var, yerinizde olmak isteyen milyonlarca işsiz var." diyerek tehdit savurmaktan geri durmuyorlar.

Devlet ise patronlara hizmette sınır tanımıyor. Bütçeden verilen teşvikler, krediler yetmiyormuş gibi bir de çalışanlardan kesilen işsizlik fonu paraları sermayeye peşkeş çekiliyor. Şimdiye kadar biriken toplumsal zenginlikler özelleştirme yoluyla özel kişilere devrediliyor.

Ülke yönetimini ellerinde bulunduranlar tüm yasal ve anayasal düzenlemeleri, çalışma koşullarını buna göre düzenleyerek devletin yapılandırılması projesini hızlandırırken işçilere düşen; onların aldığı kararlara uymak, gündemleri-

nin peşinden koşuşturmak olarak tanımlanıyor.

Sermaye geçici de olsa bunu başarabilmiş durumda; ancak bu durumun böyle gitmeyeceği ortadadır. Tarihsel süreçler güçler dengesine bağlı olarak değişime açıktır. Yeniyile eskinin, iyiyile kötünün, güçlüyle güçsüzün çatışması devam ediyor.

Andaki durumda patronlar bütün kurum ve kuruluşlarıyla örgütlü ve güçlüdürler, onun için süreç onların lehine işliyor. Toplumdaki tüm zenginlikleri alın teriyle biriktiren, üreten işçiler ise; bu gücünü örgütlülüğe çevirip kontrol altına alamadıklarından olumsuz süreç devam ediyor.

Tarih defalarca göstermiştir ki işçi ve emekçilerin en azından süreci durdurabilme gücü vardır. Bunun için işçilerin hakları için örgütlenmeleri gerekiyor. Fabrikalarda, işyerlerinde örgütlülüğü belirli bir düzeye getirdikten sonra ilk elden sendikalaşmaya gitmek ve örgütlülüğü her alanda büyütme gerekiyor. Her ne kadar yasalarda işçilerin sendikalaşma hakkı yazılı olsa da patronlar bu hakkı tanımadığı ortada. Sendikalaşmaya öncülük edenlerin işine son verilmesi son yılların iş davalarının ana konusu.

Direnen işçilerin büyük bir kısmının fiili ve hukuki kazanımlar elde ettiği bir gerçek; ancak bu direnişler tek tek işyerlerini aşır kalıcı kazanımlara dönüşemiyor. Elde edilen kazanımlarda geriye dönüşler yaşanıyor. Bütün bunlar gösteriyor ki mücadeleyi başlatmak ne kadar önemliyse bu konuda sabırlı ve ısrarcı olmak da bir o kadar önemli hale geliyor.

Demek ki sendikalaşmak da bir yerden sonra yetmemeye başlıyor. Biz işçiler geleceğimizi bizleri her defasında yalnız bırakan sendika ağalarının eline bırakmamalı, kendi öz örgütlülüğümüzü yaratmalıyız. Örgütlülük sadece herkesin kendi işyerleriyle sınırlı kalmamalı, diğer işyerlerindeki direnişler, grevler, hak alma mücadeleleri ile birleşmelidir.

Çünkü unutmamalıyız ki kalıcı kazanımlar ancak işçilerin sınıf olarak, ortak hareket etmeleriyle elde edilir.

Biz işçiler geleceğimizi bizleri her defasında yalnız bırakan sendika ağalarının eline bırakmamalı, kendi öz örgütlülüğümüzü yaratmalıyız. Örgütlülük sadece herkesin kendi işyerleriyle sınırlı kalmamalı, diğer işyerlerindeki direnişler, grevler, hak alma mücadeleleri ile birleşmelidir. Unutmamalıyız ki kalıcı kazanımlar ancak işçilerin sınıf olarak, ortak hareket etmeleriyle elde edilir.

☒ Kuran çarpsın sendikalı değilim! Merkezi İstanbul Rami'de bulunan Çizmeçi Gıda'nın Gebze Güzeller Organize Sanayi Sitesi'ndeki emekçiler sendikaya üye olunca işten çıkartıldı.

Kur'an-ı Kerim üzerine sendikaya üye olup olmadıkları konusunda işçilerin yemin etmeleri istenen Çizmeçi Gıda'da emekçilerin yüzde 58'i sendika üyesi olunca 30 civarında işçi işten çıkarıldı. Sendikanın yetki alması için gerekli çoğunluğu sağlayan işçiler bir taraftan gerekli evrakları Çalışma Bakanlığı'na ulaştırırken işten atılmaları kızan sendika üyesi olmayan işçiler de sendikaya üyeliğini yaptırdı.

☒ Lüleburgaz'da TEKEK işçilerine destek amaçlı düzenlenen basın açıklamasına katılan Turgut Düşova, Enver Turan ve Raif Arda'ya 2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet ettiği gerekçesiyle 18 ay hapis cezası verildi. Cezalar ertelendi. 5 yıl süreyle denetim uygulanmasına karar verildi.

☒ Bir taşeron firmada, Paşabahçe Devlet Hastanesinde çalışırken firmanın dayattığı sözleşmeyi imzalamadığı ve sendikal çalışma yaptığı için işten atılan Türkan Albayrak tüm zorluklara rağmen direnişe devam ediyor. Ayrıca Albayrak işe iade istemli dava da açmış bulunuyor.

☒ Türk Harb-İş sendikası, İncirlik, Ankara ve İzmir'de bulunan yabancı askeri işyerlerinde yürütülen TİS'lerde anlaşma sağlanamadığı için grev kararı aldı. 60 gün sonra anlaşma sağlanamazsa greve gidileceği açıklandı. Anlaşma konuları; ücret zammı, çalışanların ikramiyelerinin kaldırılması teklifi (patronlar tarafından), patronun sendikaya üye olmayanlardan dayanışma aidatının alınmaması teklifi, çalışanların iş sözleşmelerinde görev tanımlaması yapılmaması gibi konular.

☒ İGDAŞ işçileri Kadir Topbaş'ı uyardı: Tes-İş Sendikası'na üye işçiler, satılması planlanan İGDAŞ için İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü, "İGDAŞ özelleşmeyecek" diyen Belediye Başkanı Topbaş'ı sözünde durmaya çağırdı. Tes-İş üyesi yüzlerce işçi vuvuzela ve düdük çalarak "Topbaş istifa", "İGDAŞ'ı satanı biz de satınız", "İş, ekme yoksa barış da yok!" sloganlarıyla Fatih Parkı'ndan Saraçhane'deki belediyeye yürüdü.

☒ 2. TEKEK direnişi: 78 günlük Ankara direnişinden sonra eylemlerini bırakan TEKEK işçileri 4-C yi kabul edenlerin bile işe başlatılmadığını, sendikaları Tek Gıda-İş'in aldığı kararların arkasında durmadığını belirttiler. Çeşitli illerden İstanbul'daki sendikalarının genel merkezi önünde kamp kurdular. Sendika başkanı ile görüşmek isteyen işçiler sendikaların isteği üzerine polis tarafından içeriye alınmadılar.

AVRUPA

Avrupa Sendikalar Birliği Konfederasyonu (ETUC'un aldığı eylem günü kararı nedeniyle düzenlenen gösterilerin en büyüğü Brüksel'de oldu. 30 Ülkeden 100 bin emekçi eyleme katıldı. Eylemler krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek isteyen sermayedarlara karşı yapıldı.

Kapitalizmin krizi Avrupa çapında milyonlarca işçinin işsiz kalmasına neden oldu. Hükümetler bunu fırsat bilerek emeklilik yaşını yükseltiyor, kemer sıkma politikaları, ücret dondurma hatta düşürme uygulamaları yapıyor.

FRANSA

Fransa hükümeti emeklilik yaşını 60'tan 62'e çıkarmak için girişimlerde bulundu. Bunun üzerine Fransa'da çok sayıda sendikanın ortak çağrısıyla milyonlarca işçi ve emekçi sokağa çıktı.

Gerçekleştirilen grevler nedeniyle ulaşım, eğitim, turizm, petrol başta olmak üzere birçok işkolu faaliyetlerini durdurmak zorunda kaldı. Tarihi Eifel kulesine "Grev var" yazısı asılırken, birçok turistik merkez kapalı kaldı. Demiryolları, metrolar ve havalimanlarında hizmetler büyük oranda durdu.

Son genel grevin en dikkat çekici yönlerinden biri ise 400'e yakın lisede öğrencilerin barikatlar kurarak dersleri engellemeleri ve sokak gösterilerine geniş katılımı oldu. Bazı gazeteler bu durumu "68 ruhu geri geliyor" yorumuyla karşıladı.

YUNANİSTAN

Ekonomik krizin faturasını halkın sırtına yüklenmeye çalışıldığı Yunanistan'da halk son altı ayda altıncı genel grevi yaptı.

Emeklilik yaşının 65'e çıkarılmasına karşı 8 Temmuz'da Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) ve Mücadeleci İşçi Kolları Birliği (PAME)'nin ortak çağrısıyla özel sektör çalışanlarının; avukat, doktor, banka, belediye çalışanlarının katıldığı 1 günlük genel grev yapıldı. Genel grev hava, kara ve deniz ulaşımında, devlet dairelerinde, basında, acil servis hariç sağlıkta etkili oldu.

VENEZUELLA

Venezüella'da sendikacılara karşı silahlı saldırılar artıyor. Son 3 yılda öldürülen sendikacı sayısı 8'e ulaştı. En son 2 sendikacı silahla vurularak öldürülmesi üzerine Ulusal İşçi Sendikaları (UNETE) ülke çapında eylemler düzenleme kararı aldı.

Sendikacı cinayetlerinin en çok yaşandığı ülke Kolombiya. Son 25 yılda 3 bin sendikacı öldü, 3 milyon sendika-

lı işçi sayısı 800 binlere düştü. Kolombiya'da paramiliter çeteler tarafından devlet destekli olarak solcu ve sendikacılara karşı kanlı eylemler yapılıyor.

İSPANYA

İspanya'da 10 milyon işçi 1 günlük grev yaptı. Madrid'de işçiler banka ve dükkanlara topluca girerek izdiham yaratıp, çalışmayı engellediler.

Yeraltında grev var. Şili'de yerin altında yaşam mücadelesi veren 33 madenci gibi İspanya'da da 52 madenci, yerin yüzlerce metre altında bekleyişini sürdürüyor. Ancak İspanyol madencileri Şili'deki meslektaşlarından ayıran, yerin 500 metre altında kendi istekleriyle bekliyor olmaları. 52 madenci, ülkenin Kuzey Palencia bölgesinde bulunan Guardo kentindeki bir kömür madeninde 11 gündür grev yapıyor. Madenciler, maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle yeryüzüne hiç çıkmadan oturma eylemlerini sürdürüyor.

KAMBOÇYA

Kamboçya'da tekstil işçileri, kölelik koşullarında çalıştırılmaya isyan etti. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu onbinlerce işçi sokağa çıkarak adil bir ücret talebinde bulundu.

HONDURAS

Honduras'ta bir ayakkabı fabrikasına silahlı baskın düzenlendi, 18 işçi katledildi. Polis yetkilileri olayı uyuşturucu çetelerine bağlamaya çalışırken, insan hakları kuruluşları bu açıklamayı kabul etmedi.

Honduras'ta darbeci hükümet geçmişteki kazanımları korumaya çalışanları katlederek tasfiyeyi amaçlamakta. Kooperatifleri silah zoruyla dağıtıyor, yine topraksız köylülerin işgal ettiği topraklar zorla geri alınıyor. Honduras hükümeti halk üzerinde terör estiriyor.

ŞİLİ

Şili'de 69 gün madende mahsur kalan 33 madenci yeryüzüne çıkarıldı.

İşçilerden birinin söyledikleri medyaya ve devlete net bir dersti: "Bize yıldız muamelesi yapmayın. Biz işçiyiz ve çalışmaya devam edeceğiz. İşçilerin sağlığı ve güvenliği garanti altına alınmalı"

Madenciler 5 Ağustos'tan bu yana yeraltında mahsur halde ve yerin 700 metre altındaki korunaklı bir bölmede barınmıştı. 41 gün süren kazı çalışmalarının ardından, mühendisler geçen cumartesi sabahı tüneli madencilerin bulunduğu bölme kadar uzatmıştı. Metalden yapılan çıkış kapsülüyle 622 metrelik kuyudan her bir madencinin çıkışı yaklaşık yarım saat sürdü.

İŞE BAŞLARKEN DİKKAT EDİLECEK HUSUSLAR

Patronun işçiyi kendisini şikâyet ettiği veya dava açtığı için işten çıkarmaya hakkı yoktur. Ancak bunu yaparsa, işçi dava açar, işveren bu "kötü niyetli" davranışı nedeniyle işçiye diğer yasal haklarının (kıdem, ihbar tazminatı, varsa ikramiyesi) yanında ihbar tazminatının 3 katı kadar da "kötü niyet tazminatı" ödemek zorunda kalır.

İşçi ile işveren arasındaki iş ilişkisi, işçinin patronun talimatları doğrultusunda ve bir ücret karşılığında iş yapma yükümü altına girmesi ile kurulmuş olur. Aslında eğer iş ilişkisi 1 yıldan fazla süreyi kapsayacaksa o iş sözleşmesinin yazılı yapılması gerekmektedir. Ancak işçi işe başlarken yazılı bir sözleşme yapılmamışsa bile bu durum, arada bir iş sözleşmesi olmadığı anlamına gelmez.

Eğer işçi işe başlarken yazılı bir sözleşme imzalaması isteniyorsa, bu sözleşme dikkatlice okunmalı, işçinin haklarının neler olduğu incelenmeli, işçinin aleyhine düzenlemeler olup olmadığı kontrol edilmeli. İmzalanan her bir belgenin bir örneği muhakkak işverenden alınmalı. Yazılı bir iş sözleşmesinde işyerinin unvan ve adresi, işçinin adı/soyadı ve adresi, çalışma konusu/görev tanımı, tarafların hak ve yükümlülükleri, ücret/ücret ödeme dönemi, günlük/haftalık çalışma süresi, sözleşme belirli süreli ise süresi, sözleşmenin feshi ve sonuçları, varsa ceza şart, tebligat adresi ve bazen de bir anlaşmazlık halinde hangi mahkemenin yetkili olduğu bulunur.

Bir işte çalışan işçinin sigortasının yapılması kanuni bir zorunluluktur. Genelde işçiler SSK'ya bağlıdır. SSK işçilerden ve patronlardan prim toplar ve bu primler karşılığında da işçilerin sigorta ihtiyaçlarını karşılar. Dolayısıyla SSK aslında işçilerin kendi parasıyla kurulmuş bir kurumdur. Patronun işçinin sigorta kaydını yaptırıp yaptırmadığını kontrol etmek çok önemlidir. Normalde partonun işçinin işe başlamasından 1 gün önce bağlı bulunduğu sigorta kurumuna, işçinin imzasının bulunduğu bir işe giriş belgesi ile bildirim yapması gerekmektedir. SSK'nın alındığı kaşeli bu formun bir örneğinin de patron tarafından işçiye verilmesi zorunludur. Ancak partonlar genelde prim ödememek ve böylece kâr elde etmek için işçinin sigorta kaydını yapmamaktadır. Bu nedenle işe başlayan işçi de 1 ay içinde işyerinin bağlı bulunduğu SSK bölge müdürlüğüne "Ben şu işyerinde çalışmaya

başladım." diye bildirebilirler.

Patronlar bazen de "2-3 ay bir deneyelim sonra sigortanı yaparız." derler. Ancak deneme süreli de olsa işçi çalışmaya başladığı andan itibaren sigortasının yapılması zorunludur.

Patronlar her ay bir önceki ayın sigorta bildiğini SSK'ya verip parasını ödemek zorundadır. Ödenen primlerin kimlere ait olduğu da bu bildirmede yazılıdır. İşveren bu bildirmeyi görünür bir yere asmak zorundadır. İşçi gidip oradan bakabilir. Ya da işçi Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın www.calisma.gov.tr internet adresinden sigorta sicil numarasını girerek sigortasının yapıp yapılmadığını, primlerinin ödenip ödenmediğini görebilir.

Diğer taraftan patronlar yine az prim ödeyip kâr etmek için işçinin sigortasını gerçekten aldığı ücret üzerinden değil de daha düşük ücret üzerinden yapabilir. Bu durum en az sigortasız çalışmak kadar zararlıdır işçi için. Çünkü işçinin ücretinin düşük gösterilmesi demek işçinin kıdem ve ihbar tazminatlarının, işsizlik ödeneğinin ve emekli olması halinde alacağı emekli maaşının da düşük olması demektir. Bu nedenle işçi bu durumu öğrenir öğrenmez Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne ve SSK Bölge Müdürlüğü'ne şikâyette bulunmalı. Bu durumda iş müfettişleri gelerek işyerinde teftiş yaparak eksikliğin giderilmesine karar verirler. Bu durumda işçinin diğer çalışan arkadaşlarını da tanık göstermesi yani sonuç olarak işçilerin birlikte hareket etmeleri çok önemlidir. Eğer iş müfettişleri patronlardan yana davranırlarsa, işçinin çalıştığı süreyi ve gerçek ücretinin tespit edilip eksik primlerinin ödenmesi için dava açma hakkı vardır. Patronun işçiyi kendisini şikâyet ettiği veya dava açtığı için işten çıkarmaya hakkı yoktur. Ancak bunu yaparsa, işçi dava açar, işveren bu "kötü niyetli" davranışı nedeniyle işçiye diğer yasal haklarının (kıdem, ihbar tazminatı varsa ikramiyesi) yanında ihbar tazminatının 3 katı kadar da "kötü niyet tazminatı" ödemek zorunda kalır.

EĞİTİM

Toplum ve İşçiler

İnsanlar, yaşayabilmek için bazı temel ihtiyaçlarını karşılamak zorundadırlar. Bu iş için tabiatla bulunan maddi varlıkları ihtiyaçları doğrultusunda değiştirir, dönüştürür ve kullanırlar. Günümüz dünyasında artık sırf ihtiyaç için değil, satıp para kazanmak için çaba harcıyor. Hem ihtiyaç hem de para kazanmak için yapılan ürüne MAL deniyor. Malları çıkarmaya ise ÜRETİM. Ürünün satışa çıkarılmasına kadar geçen süreye de ÜRETİM SÜRECİ adı veriliyor.

Malların meydana gelebilmesi için üç şey ihtiyaç vardır: Birincisi; iş aletleri, araç gereç ve doğal kaynaklar(maden, toprak, su gibi.). Bunlar ÜRETİM ARAÇLARI'dır. İkincisi; İnsan gücü, yani ücret karşılığı çalışacak işçiler. Üçüncüsü; üretim tecrübesi, kuşaktan kuşağa aktarılan üretim bilgisi, iş aletleri kullanma becerisi, iş alışkanlığı. Bütün bunlar yani üretim araçları, insan gücü ve iş tecrübesinin toplamına ÜRETİM GÜÇLER deniyor. Üretim yapılırken insanlar arasında kurulan ilişkiler de ÜRETİM İLİŞKİLERİ adını alıyor.

Dünya genelinde hâkim olan sistemde -buna kapitalist sistem deniyor- üretim araçlarına sahip olan ve toplumsal zenginliği kontrol eden PATRONLAR'dır. İş gücünden başka satacağı bir şeyleri olmayanlar da İŞÇİLER'DİR. İşçiler kendilerinin ve ailelerinin geçimini sağlamak için patronların fabrikalarında çalışmak zorundadırlar. Patronlar da buna karşılık servet sahibi olabilmek için işçi çalıştırmak durumundadırlar. Hayatta kullanılan tüm zenginlikleri üretenler işçilerdir. Onların ürettikleri üzerinden servet sahibi olanlar ise zenginlerdir. Dolayısıyla işçilerle patronların menfaatleri birbirine zıttır. Aralarında sürekli bir çatışma vardır.

İşte günümüz dünyasında işçiler böyle bir toplumda yaşıyor.

Kazanımla Sonuçlanan Direnişler!

- ★ Azim kargo işçileri sendikaya üye oldukları için işten atılmıştı. 251 günlük direniş sonucunda tüm işçiler işlerine geri döndü.
- ★ Faurecia Polifleks firması, işçileri, TİS imzaladıktan bir ay sonra Petrol İş üyelerini işten attı. İşçilerin direniş sonucu 11 işçi geri alındı.
- ★ Gebze'deki Çel-Mer Endüstri A.Ş. fabrikası 23 işçiyi işten attı. İşçilerin fabrikayı işgal etmesi sonucu patronla DISK arasında yapılan görüşme sonucu 12 işçi işe geri alındı. Patron sendikayı tanımak zorunda kaldı.
- ★ Yeşil Kundura patronları 3 kadın işçiyi işten çıkarmıştı. 78 günlük direniş sonucunda kadın işçiler işe geri alındı.
- ★ Asrın projesi olarak sunulan Marmaray projesinde 3 yıl zamsız çalıştırılan işçiler iş bıraktı. Bunun üzerine taşeron firma iş bırakan 80 işçinin işine son verdiğini açıkladı. İşçiler direnişe geçti. Mahkemeye işe iade davası açtılar ve kazandılar.
- ★ Mahle Mopisam fabrikasında Birleşik Metal-İş'e üye olan işçiler işten atıldı. İşçilerin açtığı işe iade davasını 5 işçi kazandı, diğer işçilerin davaları devam ediyor.
- ★ 7 yıl sosyal güvencesiz kot taşıma işinde çalışan Yılmaz Dımbır silikozis hastalığına yakalandı. Patronların tüm baskı ve tehditlerine rağmen, 2005'te iş mahkemesine açtığı davayı kazandı. Yılmaz Dımbır, meslek hastalığı nedeniyle çalışma gücünün %59'unu kaybettiği gerekçesiyle 560 TL sürekli iş göremezlik geliri bağlandı.
- ★ Esenyurt Belediyesinde sendikalı olan 54 işçinin işten atılması üzerine aylarca eylem yapıldı ve işe iade davası açıldı. İşçiler, davaları kazandı. Şimdi işe başlatılmayı bekliyorlar.

SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM (!) DEVAM EDİYOR

Sağlıkta özelleştirmeye, sözleşmeli çalıştırmaya başlayan süreç, sağlığın piyasaya tamamen sunumuyla doruğa ulaşmıştır. Sağlık hizmeti sunumunun özelleştirilmesinin ardından hizmet sunumunun denetim ve planlanmasının da özele bırakılması, yeni dönem sağlık politikalarının en can alıcı noktası sayılabilir. Zaman içinde kamu hastanelerinin özkerleştirilmesi ve yedi kişilik yönetim kurulu (Sağlık Bakanlığı tarafından iki, il genel meclisi tarafından iki, il sağlık müdürü tarafından bir, vali tarafından bir, ticaret odası tarafından bir kişi) tarafından holding gibi işletilmesi, sağlık hizmetlerinin sunum, planlama ve denetim aşamalarının özelleştirme yetkisi ile yönetim kuruluna devredilmesi sistemin tüm aşamalarını sermayeye açmış olacaktır. Yani sistem tamamen, sağlığı sermayenin eline bırakıp, evrensel bir hak olmaktan çıkartıp, büyük bir rant sektörüne dönüştürülecektir.

Zamanla özel hastaneciliğin yaygınlaşmasıyla beraber, yeni süreçte, kamu hastanelerinin özkerleştirme kisvesi altında piyasaya açılması, devletin sağlıktan elini çekmesinin son hamlesi olarak yorumlamak yanlış olmayacaktır. Bu hamle ile sermaye, sağlık politikalarını sunan, denetleyen ve organize eden konumuna getirilecektir. Sistemden halkın en yakıcı şekilde etkilenmesinin yanında özel olarak sağlık emekçilerinin nasıl etkileneceğine vurgu yapmak gerekiyor.

Diğer sektörlerde göre nispeten daha

iyi sayılabilecek koşullarda çalışan doktorlar dahi süreçle, iş güvencesiz, sağlıksız, düşük ücretli koşullarda çalışmak zorunda kalacaklardır. Daha çok orta sınıf karakteri taşıyan hekimlerin zamanla proleterleşmesi (işçileşmesi) zengin-fakir uçurumunun ve sınıfsal netleşmenin bir örneği olsa gerek. Örneğin, aile hekimliği sisteminde 3000 kişi başına bir hekim planlanmıştır. Türkiye nüfusunu yetmiş beş milyon düşünürsek, 25000 hekime ihtiyaç var demektir. Erman Toroğlu ve Cüneyt Arkın'ı saymazsak Türkiye'de 105 binin üstünde hekim var. İkinci, üçüncü basamak hastanelerde ve özel merkezlerde çalışan hekimleri çıkartırsak geriye ortalama on bin hekim açıkta kalıyor. Daha açık ifadeyle, zamanla hekimleri de işsizlik bekliyor denebilir. Zaten aile hekimliği ile hekimler sözleşmeli çalıştırılıyorken iş güvencesinden dem vurmamak yersiz olacaktır. Tam da burada hükümetin hekim sayısında yetersizlik olduğuna dair açıklamaları ve "ithal hekim" tehditlerini hatırlamakta fayda var. Hükümetin

belirttiği gibi hekim sayısında azlık yoktur, hekim istihdamında dengesizlik vardır. Hekim sayısında yetersizlik olduğunu belirtip, eğitim kalitesini umursamadan onlarca tıp fakültesi açmak ya da hekimlerin aile hekimliği ve GSS (Genel Sağlık Sigortası) politikalarına karşı çıkmalarına cevaben RTE (Recep Tayyip Erdoğan)'nin "ithal doktor" getirme tehdidi, halka mı yoksa, daha düşük maaşlı hekim çalıştırma düşüncesiyle, sermayeye mi hizmet etmektedir? Cevabı kendinde saklı bir sorunun ardından, diğer sağlık emekçilerinin durumunu değerlendirelim. Aile Hekimliği birçok ilde uygulanır durumdayken hükümet, esasta diğer illerden edindiği tecrübelerle tamamen İstanbul sınavına hazırlanmaktadır. Yani aile hekimliği en büyük sınavı İstanbul'da verecektir. İstanbul 1 Kasım itibarıyla aile hekimliğine geçecektir. Bu tarih netleşir netleşmez, yetkililer, sekreterlik, veri girişi ve te-

mizlik işlerinde taşeron şirketlere bağlı çalışan işçilere kendinize iş bulun demeye başladı. Sistemin işe en zayıf halkayı koparmakla başlayacağı yorumu yapılabilir. Zaten güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırılan bu işçilerin bir kısmı 1 Kasım itibarıyla güne işsiz uyanacaklardır. (Eğer eski çalıştıkları yerde görev yapacak olan aile hekimleriyle anlaşamazlarsa!)

Ebe, hemşire ve sağlık memurlarının iş güvencesi ise hekim cömertliğine bağlı. Hekimler yeni sistemde adeta bankacıların tabiri ile KOBİ olacaklardır. Küçük-orta çaplı bir

dükkan, yanlarında çalışan işçiler ve müşteriler... Sağlık hizmetinin, temizlikçisinden, doktor ve hemşiresine kadar ekip işi olduğu gibi bir gerçeklik varken, aile hekimliği ile bu anlayışın alt üst edilmiş, hekim kutuplu, ortak çalışma mantığına aykırı yeni anlayış hâkim kılınmıştır. Yine vurgulamak gerekirse, ilk etkilenen taşeron çalışan işçiler olmasına rağmen, ardından ebe ve hemşireler, sonra ise hekimler gelmektedir. Sağlık hizmetlerine en çok ihtiyaç duyan ve asgari ücret gibi insan onuruna yakışmayan bir gelire yaşamak gibi mucizevi bir mücadele sergileyen halk bu durumdan nasıl etkilenir, yakın zamanda en dramatik şekilde görülecektir.

Hükümetin, aile hekimliğinin geleceği ile ilgili tek tutarlı politikası "du bakalım n'olcek" iken, sağlık emekçilerinin ne olacağını söylemek o kadar zor olmasa gerek. Kim bilir, belki doktorların proleterleşmesi (!) işçi sınıfının bünyesi açısından iyi olur..!

EKİM DEVRİMİ VE ÖĞRETTİKLERİ

1905: Devrimin Ayak Sesleri

Sovyet devriminin önemli dönemeçlerinden biri de 1905 devrimidir. Japon savaşından yenilgiyle çıkan Çarlık Rusya'sı ekonomik anlamda dibe vurmuş, yoksulluğun had safhada olduğu ve dönemin en baskıcı yönetimlerinden birine sahip olan bir ülke haline gelmiştir. Ocak 1905 Pazar günü Petrograd'da bir papazın öncülüğünde grev örgütlendi ve işçiler Çara dilekçe vermek amacıyla Kışlık Saray'a doğru "banşçı" bir yürüyüşe geçtiler; ancak Çar, gelenlerin üzerine Kazak Muhafızları'nı gönderip binlerce insanı katlederek bu banşçı yürüyüşü Kanlı Pazar'a çevirdi. Böylece ocak ayında başlayan ekim ayının ortalarına kadar devam eden kitle hareketliliği başlamış oldu. 1905 yılında Çarlık Rusya'sının her tarafında grevler ve gösteriler oluyor ve köylüler ayaklanıyordu. Buna dayanamayan Çarlık yönetimi bir anayasa yayınlamak zorunda kaldı. Çar ağustosta Devlet Duma'sını toplantıya çağırarak bir danışma meclisi niteliğinde olan ve işçi sınıfının temsil edilmediği Bulıyın Duma'sını kurdu. Devrim süreci 1,5 yıl daha sürdüktan sonra yavaş yavaş sönmeye başladı. Bu devrim süreci Rusya proletaryasına (işçi sınıfına) muazzam dersler bıraktı. 1905 Devriminin en önemli derslerinden biri Sovyetlerin ortaya çıkmasıdır. Sovyet kelimesi, Türkçe'de şura ya da konsey anlamına gelir. O dönemde işçilerin öz örgütleri olarak ortaya çıkmıştır. 1905 devrim sürecinin başında işçilerin sorunlarını çözmek amacıyla işçi temsilcilerinden oluşuyorlardı.

Adım adım 17 Ekim:

Çarlık Rusya'sı 1917'ye geldiğinde, yoksul halk, üç yıllık emperyalist paylaşım savaşının ağır yükü altında iyice eziliyordu. Açlık ve yoksulluk her tarafı sarmıştı. 9 Ocak greviyle başlayan 1917 senesi şubat ayının sonlarına gelindiğinde yüz binlerce işçinin greviyle sarılıyordu. Bu gösterileri bastırmak için General Kabalov 26 Şubat günü askerlere, göstericilere ateş etme emri gönderir; ancak askerler bu emre uymazlar. 27 Şubat'ta ise Petrograd Sovyeti, İzvestia gazetesi aracılığıyla yerel iktidarı almak için çağrı yayımlar. 27 Şubat'ta ayaklanan işçiler bakanlar ve generalleri tutuklarlar. Çar bu duruma dayanamayıp tahtını bırakmak zorunda kalır. Bunun üzerine Liberaller, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler geçici hükümeti kurarlar. Böylece ikili iktidar süreci de başlamış oluyordu. Bir tarafta Geçici hükümet (yani burjuva hükümeti) diğer tarafta da henüz tohum durumunda olan İşçi ve Asker Sovyetleri bulunuyordu.

Bu durum da fazla sürmedi. Lenin'in öncülüğündeki Bolşevik devrimciler sürecin sosyalist devrimle tamamlanması gerektiğini savunuyorlardı ve bunun için mücadele etme kararı aldılar. Lenin'in Nisan Tezleri olarak bilinen eseri mevcut durumu tahlil ediyordu ve yeni sürecin önemli görevlerini anlatıyordu. Bu tezler RSDİP(B)'nin 24 Nisan günü toplanan konferansında kabul edildi. Bu konferans-ta "Bütün iktidarı Sovyetlere!" sloganı öne çıkmıştı. Bu görüşlerle Bolşevikler zaman geçirmeden kitleler arasında çalışma yapmaya başladılar. Bu sürece kadar Bolşeviklerin Sovyetlerdeki temsiliyeti

çok sınırlıydı. Sovyetlerin çoğunluğunu Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler oluşturuyordu. Örneğin I. Tüm Rusya İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri Kongresi toplandığında oy hakkına sahip 822 delegenin 285'i Sosyalist-Devrimci'lere, 248'i Menşevik'lere aitti. Bolşeviklerin ise 105 delegesi bulunuyordu.

Haziran ayının sonlarına doğru kendiliğinden gelişen bir ayaklanma başladı. Bolşevikler, henüz devrimci durumun olgunlaşmadığı bir zamanda gelişen ayaklanmanın gerici tarafından bastırılacağını düşünüyorlardı. Buna rağmen, kitleleri engelleme olanağı olmadığı için, en azından ayaklanmanın başına geçerek en az kayıpla atlatmaya çalıştılar. Gösteri yapan kitlelerin üzerine ateş açılarak onlarca kişi katledildi. Sonrasında Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler, Beyaz Muhafızlarla birlikte Bolşeviklere saldırmaya başladılar. Bu durum ikili iktidarı da sonu olmuştur. Bolşevikler için yeniden gizli çalışma için yeraltına çekilme dönemi başlamıştı. Lenin için tutuklama kararı çıktığı için yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Ağustos ayında General Kornilov öncülüğündeki Üçüncü Süvari Ordusu Petrograd'a yönelmişti. Bolşeviklerin önderlik ettiği silahlı güçler Kornilov'u ezdiler. Bunun üzerine Kornilov intihar etti. Eylül ayına gelindiğinde Lenin "Buhran Olgunlaşmıştır!" diyerek iktidarı almak için silahlı ayaklanmanın hazırlıklarına başlanılması gerektiğini ifade ediyordu. Bu süreçte kitleler yüzünü Bolşeviklere dönmüşlerdi. Eylül ayında yapılan Duma seçimlerinde Bolşevikler tüm oyların %52'sini almışlardı.

10 Eylül'de toplanan Bolşevik partinin merkez komitesi 2 ret oya karşı 10 oyla silahlı ayaklanmanın hazırlıklarına başlama kararını aldı ve bunun için bir komite kuruldu. Ayaklanmanın 25 Ekim'de toplanacak II. Tüm Rusya İşçi ve Askeri Sovyetleri Kongresi'nden önce olmasına karar verildi. 24 Ekim'i 25 Ekim'e bağlayan gece Kışlık Saray'a yönelik saldırılar başladı ve çok geçmeden saray ele geçirildi. Hükümetin başında bulunan Kerenski ABD elçiliğinin aracılığıyla kaçabildi.

25 Ekim bugünkü takvimle 7 Kasım'a denk geliyor. O zaman Rusya'da kullanılan takvime göre 25 Ekim'e denk geldiği için "Ekim Devrimi" olarak adlandırılıyor. 25 Ekim günü Devrimci Askeri Komite yaptığı açıklamayla Geçici Hükümet'in devrildiğini duyurdu. Ve böylece muzaffer Rusya proletaryasının insanlığa armağanı olan Sovyet İktidarı proleter devrimler çağını açmış oluyordu.

Bu devrim, örgütlü bir işçi sınıfının, örgütlü bir halkın neler yapabileceğinin somut bir kanıtıdır. Bu örgütlülüğün iki yönü var. Birincisi Rusya'da, 1905 devrimi sürecinde ortaya çıkan ve işçilerin özörgütleri olan, işçilerin inisiyatifinde, yetki ve kararı işçilerde olduğu Sovyetler'in rolü. Bu meselenin bir yönü iken esas ve belirleyici olan ise Lenin öncülüğündeki Bolşeviklerin devrim sürecinde, adım adım somut koşulları tahlil ederek politika belirlemeleri ve bu politikalar çerçevesinde işçi sınıfını ve yoksul halkı yönlendirerek iktidarı devrimci zoru kullanarak almaları oluşturuyor. Burada Bolşeviklerin en büyük silahı, bilimsel bir yöntem olan Marksizm'dir.

İşten Atmalarda Bilindik Bahaneler: "Performans Düşüklüğü"

Beyoğlu Belediyesi, temizlik şirketinde çalışan Mimar Özlem Aydın'ın, performans düşüklüğü nedeni ile işine son verdi. Özlem Aydın, çeşitli yayın organlarında yaptığı açıklamalarda iş akdine son verilmesinin sebebinin Kürt olması ve işyerinde "pis Kürtler" lafına karşı çıkmak olarak anlatıyor. Özlem Aydın'ın uzunca bir süre sigortasız çalıştırıldığını da bu açıklamalardan öğreniyoruz.

Yaklaşık son iki yıldır maden ocaklarında 70'e yakın işçi, Tuzla tersanelerinde 150'ye yakın işçi hayatını kaybetti. Kot taşlama işçilerinin ise büyük bölümü mesleki bir hastalık olan silikoz hastalığına yakalanmışlardır. Ve farklı iş kollarında birçok işçi kazalara ve meslek hastahklarına yakalanmıştır.

Çalışma hayatında, son zamanlarda iş kazalarının ve mesleki hastalıkların arttığı, kendileri gibi düşünmeyen işçilerin ise "performans düşüklüğü" ya da özelleştirmeler nedeniyle işlerinden atıldığına tanık oluyoruz. Bunlar birbirinden bağımsızmış gibi duruyorlar; ancak ülkenin son süreçte yaşadığı değişime baktığımızda bunlar devletin uyum sürecinde, sermayenin aşırı kâr hırsı yüzünden, işçi sınıfının ödemek zorunda kaldığı bedeller olarak karşımıza çıkıyor. Ve ilerleyen zamanlarda bu tür olaylar sıklıkla karşımıza çıkmaya devam edecektir.

Türk devleti uyum süresince çalışma hayatını yeniden şekillendiriyor. Devlet, elinde bulunan birçok kurumu, çok düşük fiyatlarla özelleştiriyor. İş yerlerinde güdümlü sendikaların gelişmesi sağlanıyor. Kendilerine karşı çıkacak olan bütün toplumsal dinamikler bastırılmaya çalışılıyor. Ve belirli anlaşmalarla -GATS- ülke emperyalistler açısından sömürü merkezi haline getiriliyor. Bu süreçte iş sağlığı ve iş güvenliği alanında da belirli yasalar çıkmasına rağmen uygulamada bunların hiçbir etkisi olmamıştır. Zaten yaşanan işçi ölümlerinin göstergesidir. Artık kuralızsız, sendikasız, esnek çalışmaların dayatıldığı, taşeronlaşmanın yaygınlaştığı, işçilerin iliklerine kadar sömürüldüğü, karşı çıkanların ise en basit gerekçelerle -performans düşüklüğü- işlerinden atıldığı bir süreç yaşanıyor. Bu sürecin sonucunda devlet, karın tokluğuna, güvencesiz, sigortasız, kendile-

rinin her dediğini kabul eden modern köleler yaratmaya çabalyor. Tabi bu arada olan iş kazaları da kader ya da işçilerin dikkatsizliği olarak nitelendiriliyor.

Ülkenin yaşadığı bu değişim AKP hükümeti ile başlayan bir süreç değildir. 24 Ocak kararları ile başlayan bu süreç, 12 Eylül darbesi ile devam etmiştir. 12 Eylül darbesi ile yapılacak değişikliklere uygun ortam sağlanmıştır. Toplumsal hareketler ezilmiş, sendikalar kapatılmış, iş yerlerinde örgütlenmeler dibe vurmuştur. Tekstil İşveren Sendikaları Başkanı'nın o gün söylediği söz bize ortamı anlatmaya yetiyor: "Bugüne kadar biz ağladık onlar güldü. Şimdi sıra bizde."

Bugün çalışma hayatımıza baktığımızda iş kazaları ve işsizlikle ilgili istatistikler bize bu uyum sürecinin sonuçlarını gösteriyor. İLO raporlarına göre Türkiye iş kazalarında dünyada üçüncü sıradadır. Avrupa'da ise birinci sıradadır. Meslek hastalıkları ile ilgili düzenli raporların tutulmamasından dolayı tam rakam bilinmemektedir. İşsiz sayısı ise her geçen artmaktadır. Kazalara baktığımızda çoğunun özel işletmelerde meydana geldiği, çalışma saatlerinin esnek olduğu, insanların sigortasız, düşük ücretlerle çalıştırıldığı, iş güvenliği ile ilgili herhangi bir önlemin alınmadığı görülmektedir. Şirket sahiplerinin iktidarla yakın ilişkileri olduğu-Tuzla tersaneler- bu işletmelerde denetlemelerin yapılmadığı yapılsa bile bir şekilde işletmelerin çalışmalarına devam ettikleri görülmektedir.

Sermayenin, karşısında güçlü hareket görmediği bu koşullarda çalışma yaşamını daha da zorlaştıracaklarını, işçilerin modern köleler haline getirmek isteyeceği açıktır. Ancak son süreçlerde yaşanan olaylar (TEKEL, itfaiye, UPS, Marmaray, tekstil işçileri direnişleri) işçi sınıfında hareketlilik meydana getirmiştir. Çoğunlukla taşeron işletmelerde meydana gelen işçi mücadeleleri bizlere yön göstermektedir. İşyerlerinin küçük bölümlere ayrıldığı, her bölümde farklı taşeron işçilerin çalıştığı işletmeler gittikçe artmaktadır. Burada çalışan işçiler düşük ücretlerle, iş güvencesinden yoksun çalışmaktadırlar. Ve sömürünün yoğun olduğu alanlar olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Buralarda yoğunlaşmalı ve bu sürece karşı işçi sınıfının en demokratik haklarının savunulması gerekmektedir.

Direnen UPS İşçileri Kazanacak

UPS Kargo'da işçilerin başlatmış olduğu sendikalaşma mücadelesi 5 ayı geçkin süredir devam ediyor. TÜMTİS'te örgütlenme çalışmalarının ortaya çıkmasıyla 15 Nisanda 25 işçi işten çıkarılmış, işçilerin direnişiyle karşılaşan UPS Kargo 24 kişiyi tekrar işe almıştı. Bu olaydan sonra tekrar 4 Mayıs'ta işten atılan işçiler Mahmutbey Aktarma Merkezinde direnişe başladılar. İzmir'de de her cumartesi eylem yapan işçiler talepleri kabul edilinceye kadar direnişlerini sürdürmeye kararlılar. 151. gü-

zi umutlandırıyor. Buradaki işçilerin tümü desteğe gelenleri kucaklıyor.

Bugüne kadar direnişle ilgili yaşadığınız zorluklardan bahsedebilir misiniz? Çevrenizde bulunan işçilerin tepkileri ne oldu.

Direnişin başından beri ihtiyaçlarımızı TÜMTİS karşılıyor. Tabi ki zorlanıyorlar, kolay değil sonuçta. Her gün birçok işçi buraya geliyor, yemek ve çay veriliyor. Burada bir aile gibi olduk, sadece maddi anlamda değil

nünde ziyaret ettiğimiz UPS işçileri ile kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

Ekonomik krizle birlikte Türkiye'nin birçok yerinde direnişler başladı. Siz daha önce direniş haberlerini takip ediyor muydunuz?

Önceden direnişle ilgili hiç haber okumazdım. Yani aslında ilgi alanıma girmiyordu. Ama artık direnişle ilgili tüm haberleri takip eder oldum. Sadece bizimle ilgili değil yapılan tüm haksızlıklara duyarlılık kazandım. Sayfalarda arayıp buluyorum direniş haberlerini.

Direnişe başlama kararını nasıl aldınız. Direnişin başarıyla sonuçlanacağını düşünüyor musunuz?

Ben zaten bir yıl içinde askere gidecektim. Direnişe başladığımda kazanacağıma inancım tamdı. Başımıza gelenleri tahmin ediyordum zaten öyle olmasa ailem birçok iş önerdi bana. Ama kabul etmedim. Direnişi kazanacağız.

Sizi ziyarete gelenleri nasıl karşılıyorsunuz?

Gelen her kim olursa olsun ziyaretleri olumlu. Ufak çaplı ziyaretler bile bize destek sunmaları açısından, bi-

manevi anlamda da birçok şeyi paylaşıyoruz. Çevre işçilere gelince zamanla ürkmeleri geçti. Şimdi arada cama çıkıp bakıyorlar, biz slogan attığımızda. Kargoda çalışan arkadaşlarımız da TÜMTİS'e üye olarak destek oluyorlar bize. Mücadele ettiğimiz firmanın uluslararası olması elbette bir sürü zorluğu beraberinde getiriyor. Ancak yürüttüğümüz mücadele sonucunda son dönemlerde işten atılmalar durmuş oldu.

Direnişin başladığı ilk günden bu yana ülkemizdeki ve uluslararası birçok kuruluşun da desteğini alan işçiler hep birlikte mücadele edildiğinde birçok kazanımın işçiler lehine sonuçlandığını da görmüşlerdir. İnsanca yaşam koşulları için verilen emek elbette ki değerini bulacak. UPS işçilerinin direnişi zaferle sonuçlanacaktır. Bugün bize düşen görev, karşılaştığımız güçlüklerle karşı hep birlikte hareket etmek ve işçi direnişlerine destek vermek olmalıdır. Yalnız işçi sınıfınıdır ve bu görev ertelenemez. Eninde sonunda ZAFER DİRENEN EMEKÇİLERİN OLACAKTIR!